

Рейчел РЕЙ: «МИ ВСІ МАЄМО ДОПОМАГАТИ УКРАЇНІ, БО ВОНА ВОЮЄ ЗА ДЕМОКРАТІЮ У ВСЬОМУ СВІТІ»

Яз вдячністю прийняла запрошення зустрітися з Рейчел Доменікою Рей – відомою американською кулінаркою, телеведучою, бізнес-леді та письменницею – оскільки була переконана, що безпосереднє спілкування з цією непересічною жінкою дасть можливість краще зрозуміти витоки її активної волонтерської діяльності, щедрої добродійної допомоги нашій країні.

З моменту широкомасштабного російського вторгнення Рейчел Рей для потреб громадян України вже витратила понад 1 млн доларів власних заощаджень. Від минулого року пані Рей здійснила п'ять подорож до України на запрошення УККА (Українського Конгресового Комітету Америки) та його президента Андрія Футея, який її супроводжував Рейчел Рей в її благородній місії.

У ніч на 20 червня 2023 року Львів зазнав атаки «Шахедів». Довго лунала тривога, трапилося влучання в критичний об'єкт інфраструктури. Та попри незручності воєнного часу, раніше умовлену зустріч з панєю Рейчел Рей та паном Андрієм Футеєм ми не скасували. Щоправда дещо скоротили – заокеанські друзі України мали залагодити у Львові ще чимало добродійних справ.

– Рейчел, в Україні ви уже вп'яте з початку повномасштабної російсько-української війни. Відвідували лише Львів чи мали змогу побувати і в нашій столиці?

– Ні, в Києві я ще не була. Але дуже хочу відвідати це місто, коли там стане трохи спокійніше. Моя сім'я переживає і наразі не дуже хоче мене відпускати до вашої столиці. Цього разу навіть тут, у Львові, я сьогодні вночі прокинулася від тривоги й звуків вибухів. Але щоразу, коли прибуваю сюди, то стаю сильнішою, ніж удома, в США. Тутешні дорослі й діти дуже сильні – сильніші, аніж можна собі уявити! Якщо я раптом маю тут загинути внаслідок теракту з боку росіян, то я загину за демократію. Місцеві люди – справжні герої. І діти також. Коли я приїжджаю до Львова, то завжди відвідую сиротинці, оскільки стараюся опікуватися ними якнайбільше. І ми стараємося якомога краще й веселіше провести час: проводимо різні майстер-класи, готуємо страви й навіть морозиво. Звісна річ – жартуємо! Діти дуже гордяться результатами своєї праці.

А ще вони разом з нами навчаються, оскільки ми складаємо для них певні освітні програми. Також намагаємося допомогти лікарням. Нещодавно привезли необхідне медичне обладнання. Радіємо, що вдалося допомогти одній дитині, яка потребувала операції на очі, – в неї була катаракта. І ось після хірургічного втручання ця дитина може бачити! Саме тому я стаю сильнішою.

– Як ви вирішили почати допомагати українцям, постраждалим від війни?

– Вдома я постійно читаю новини й дивлюся телебачення. Не всі американці це роблять, але я це роблю (сміється). І коли почала дедалі уважніше вникати у повідомлення з України, то зрозуміла, що українці – це неймовірно сильні й сміливі люди. Чогось більш вражаючого я ще не бачила ніколи в житті. І я сказала своєму чоловікові: мушу щось зробити, мушу чимось допомогти. У США я маю фірму, яка спеціалізується на виготовленні меблів для кухні, веду телевізійне шоу. Але гроші, які ми заробляємо для американських фондів, можемо використати лише у Сполучених Штатах. Такою є американська податкова система. Тому кошти, які витрачаю для потреб українців, – це суто мої власні заощадження. Щоразу, коли прибуваю в Україну, я цікавлюся в людей, в міського голови: що потрібно передусім? Що привезти наступного разу? Чого бракує лікарням і сиротинцям? Відтак складаємо списки необхідних речей. Ось так працюємо. Крок за кроком. Ми робимо те що можемо. Зараз прагнемо залучити наших друзів у США, щоб отримати більше ресурсів для допомоги українцям.

– Ви згадували, що допомагаєте сиротинцям. Яким чином? І чи Вам хтось у цьому допомагає?

– Ми створили партнерство з Українським Конгресовим Комітетом Америки. Одне з місць, яким опікуємося, є Молодіжний навчальний центр імені святого Івана Боско. Щоразу ми привозимо щось для потреб кухні, проводимо для дітей кулінарні майстер-класи. Аби в цьому центрі належним чином працювала вентиляційна й пожежна

система безпеки, ми повністю відремонтували й переробили систему електрики. Річ у тім, що місце, де навчаються кулінарній справі діти, – це рекреаційний, професійно-технічний навчальний центр. Моя подруга, яка цього разу прилетіла до Львова разом зі мною, після завершення навчання за кулінарною програмою хоче взяти кількох учнів до Італії, аби дати їм там роботу. Ми прагнемо створити мережу навчання і працевлаштування, аби цим дітям дати роботу в майбутньому. Тут діти здобувають професійно-технічну освіту. Ми також провели капітальний ремонт кухні й закупили необхідне обладнання. Ще одним важливим аспектом нашої діяльності є допомога лікарням. Я була вкрай здивована тим, що багато дітей мають проблему з катарактою. Ми не знаємо, в чому причина: чи через забруднення повітря, спричинене війною, чи через інші причини. Але в будь-якому разі діти втрачають зір. Тому під час попередньої поїздки до Львова я привезла спеціальне обладнання для операцій. Обладнання коштує понад сто тисяч доларів США. Але за допомогою пана Андрія Футея ми його доставили до лікарні Святого Миколая. Десять днів тому одній дитині вже вдалося провести успішну операцію. І вона вже бачить! Паралельно працюємо з програмою міського голови Андрія Садового «Незламні». Ми з паном Андрієм Футеєм є амбасадорами цієї програми. Нашим наступним кроком є будівництво сучасної кухні в «Лікарні Святого Пантелеймона Першого територіального медоб'єднання Львова». Адже там перебуває паралельно 4.000 пацієнтів, для яких треба готувати триразове харчування. Нині бракує належних умов.

– Рейчел, Ви згадували про дитячі майстер-класи, які проводите. Уточніть, будь ласка, про що саме йдеться.

– Це не зовсім майстер-класи. Це, можна сказати, професійно-технічне навчання мистецтву кулінарії. Ми навчаємо готувати різноманітні страви: спагеті, чилі, морозиво, австрійські шпечле, суші – все, чого бажають діти. Також намагаємося гарно й весело проводити з ними час. Для цього доставляємо необхідні речі: шкільне приладдя для нового навчального року, спортивні м'ячі, самокати, іграшки. Зрештою, вони самі кажуть, що їм потрібно. До Навчального центру імені святого Івана Боско ми привезли обладнання для 12 кулінарних робочих поверхонь, зокрема індукційні плити, посуд та різноманітне кухонне приладдя. А нещодавно діти попросили нас привезти їм апарат для очищення підлоги на кухні – з погляду гігієни це справді потрібна річ. Ми доставили це замовлення з Італії. А ще

було побажання придбати машину для виготовлення морозива. Ми виконали і його! (сміється)

– Рейчел, Ви займаєтеся лише допомогою українським дітям чи допомагаєте і нашим військовим, які воюють?

– З Українським Конгресовим Комітетом Америки ми розподілили обов'язки: я намагаюся якомога більше допомогти сиротинцям, реабілітаційним центрам та лікарням, а Комітет закупив для українських солдатів чимало дронів, бронжилетів, генераторів, зимовий одяг. Але найперше, що ми зробили від початку війни, то профінансували й доставили разом з Українським Конгресовим Комітетом Америки й паном Андрієм Футеєм понад 2.500 натівських аптечок ІФАК для ЗСУ. В кожній аптечці міститься по 17 медичних засобів, які в кризових ситуаціях мають зупинити кров і врятувати людині життя. Це дуже важливо

Ніколи не забуду того, як розмовляла з сім'єю, яка потрапила під ракетну атаку на вокзалі в Краматорську. Тоді постраждали двоє дітей-двійнят, їхня мама й бабуся. Дівчинка втратила обидві ноги, мама – одну ногу, бабуся – загинула, хлопчик дивом врятувався, бо у той момент кудись відійшов. Не можу передати словами, наскільки важко було дивитися на цих неймовірно сильних дітей, на їхню маму... Я ніколи не стану такою сильною, як вони... Це розбиває мені серце... Але допомога іншим наповнює мене надією. Надією і вірою в гуманність та демократію. Тому наш моральний імператив – особливо американців – полягає в тому, щоб постійно надувати людям про те, що відбувається в Україні і як борються українці. Всім нам треба усвідомити, що в Україні зараз точиться боротьба за демократію на планеті Земля. І це боротьба кожного з нас. Ми маємо робити й допомагати всім, чим можемо. Про війну слід говорити, говорити і ще раз говорити. І писати. Правду.

– Рейчел, Ви зазначили, що всі речі й обладнання закупаєте за власні кошти. Чи намагаєтеся залучити до цього процесу ще когось?

– Наразі у фінансовому плані це я і мій чоловік (сміється). Але, звісно, ми намагаємося залучити до цього й переконати якомога більше людей, зібрати пожертвування. Але все це нелегко і не так просто. Проте я переконана, що все нам вдасться і все буде добре.

– Хай вам щастить, шановна Рейчел. Хай вас Бог оберігає і допомагає у вашій благородній справі.

Розмову вела
Вікторія О. Романчук («Універсум»)

Львів, 20 червня 2023 року